

ΣΤΑΞΕΝΑ

Γυρνάει ἔδῳ γυρνάει ἔκει
 Ποῦ πάει κι' αὐτὸς δὲν ξέρει.
 Ἀκούει δυὸ λόγια μυστικά
 Ποῦ τοῦ φυσάει τ' ἀγέρι.

Ἡ Ἀγάπη πὺν παράτησε
 Τονὲ φωνάζει πίσω:
 « ὦ, γύρνα πίσω, δίχως σέ
 Δὲν ἤμπορῶ νὰ ζήσω! »

Μὰ ἐκεῖνος πάντα πάει ἔμπρὸς
 Χωρὶς νὰ σταματήσει.
 Καῦμένε, δὲν θὰ μεταϊδίης
 Ὅ,τι ἔχεις ἀγαπήσει.

« ὦ, τὸν ἀγαπημένο ποιητὴ
 Ποῦ οἱ στίχοι του μᾶς συγκινοῦν ἀκόμα
 Καὶ νὰ τὸν εἶχαμε στὸ πλάϊ μας
 Νὰ τοῦ γεμίσαμε φιλιά τὸ στόμα ».

Τέτοια οἱ ἀγαπημένες κοπελιές
 Ἐβάζανε στὸ νοῦ τους γιὰ τὰ μένα,
 Ἐναν καιρὸ πὺν ἐγὼ βρισκόμουνα
 Σὰν ἑκατὸ μίλια μακρὰ στὰ ξένα.

Τὶ ὠφελεῖ νᾶμαστε στὸ Βορειὰ
 Κι' ὁ ἥλιος στὴν Ἀνατολὴ νὰ βγαίνει.
 Καὶ μὲ φιλιά πὺν στέλλουν μὲ τὸ νοῦ
 Ἡ ἀδύνατη καρδιά μας δὲν παχαίνει.

Σήμερα τόσο ἀλήθεια εἶσαι θλιμμένος
 Πὸν ἔτσι ποτὲ δὲν σὲ εἶδα ἐγὼ βαρειά.
 Καὶ περπατεῖς γλωμὸς καὶ δακρυσμένος
 Κ' οἱ στεναγμοὶ σου ἀκούονται μακροῖα.

Μὴ τὴν καλὴ πατρίδα σου θυμᾶσαι
 Πὸν σὰ μιὰ ὀμίγλη ἔχάθη μιὰν ἀγγή;
 Θὰ τόηθελες κάποτε ἀλήθεια νᾶσαι
 Στῆς ποθητῆς πατρίδας σου τὴ γῆ;

Μήπως γυρνᾶ σὲ κάποια ὁ νοῦς σου Φρύνη,
 Πὸν σοῦ θυμώνει αὐτὴ καὶ σὺ γελᾶς
 Κι' ὅταν θυμώνεις σὺ μερώνει ἐκεῖνη
 Καὶ ξεθυμώνεις καὶ τηνε φιλας;

Στοὺς φίλους τοὺς παληοὺς τῆς γειτονιάς σου,
 Ποῦσουν καὶ σὺ παιδι ξεχωριστὸ
 Κ' οἱ λογισμοὶ ἂν ἐβράζαν στὴν καρδιά σου
 Ὅμως τὸ στόμα σου ἔμενε κλειστό;

Μὴ τρέχει ὁ νοῦς σου, ὦ καῦμοι καὶ πόνοι!
 Στὴ μάνα σου ποῦν' ἢ ἔρημη μοναχὴ;
 Μοῦ φαίνεται σιγὰ σιγὰ πὸν λυώνει
 Στὰ στήθια σου ἢ μεγάλη σου ἢ ψυχὴ.

Μὴν τρέχει ὁ νοῦς σου στὰ πουλιά, στὰ δέντρα
 Τοῦ ὠραίου κήπου, πὸν πολλὰς φορὰς
 Τὰ ὄνειρατα ὄνειρευτῆς τῆς ἀγάπης
 Μὲ καρδιοχτύπια, ἐλπίδες, καὶ χαρὲς;

Ἐβράδυνασε. Ἡ νύχτα θαμποφέγγει
 Στὸ πυκνὸ χιόνι ποῦριξε χαμαί.
 Πάω γρήγορα νὰ βάλω τὰ καλά μου
 Νὰ πάω σὲ συναναστροφὴ. Ὁϊμέ!

Ὁνειρεύτηκα μιὰ ὥραϊα κοπελιά
 Μὲ τὰ μαλιὰ τὰ ξέπλεκα στὸ χέρι
 Καθόμασταν κάτω ἀπὸ μιὰ μηλιά.
 Στῆς γαλανῆς νυχτιῆς τὸ καλοκαῖρι.

Καὶ λέαμε μὲ τόνο σιγανὸ
 Γιὰ τῆς χαρῆς καὶ γιὰ τὰ βάσανά μας.
 Καὶ στέναζαν τᾶστρα στὸν οὐρανὸ
 Σὰν νὰ ζηλεύανε τὸν ἔρωτά μας.

Ἐξύπνησα. Τριγύρω μου θωρῶ
 Μὰ εἶδα πῶς εἶμουν μόνος στὸ σκοτάδι.
 Καὶ φέγγανε τᾶστέρια ἓνα σωρὸ
 Βουβὰ βουβὰ, τὸ ὥραϊο ἐκεῖνο βράδυ.

Εἶχα κ' ἐγὼ κάποιο καιρὸ μιὰν ὄμορφη πατρίδα
 Που φύτρωνε ἢ βάλαναδιὰ ἐπάνω
 Καὶ τὰ λουλούδια ἐμάζευε μιὰ ὥραϊα κορασίδα
 Ὁνειρὸ ἦταν πλάνο!

Ἔλα νὰ σὲ φιλῶ γλυκὰ καὶ λόγια νὰ σοῦ πῶ
 Στὴ γλῶσσα τῆς πατρίδας σου ἐπάνω.
 Γλυκὰ μοῦ ἀντιλαλούσανε τὰ λόγια «Σ' ἀγαπῶ».
 Ὁνειρὸ ἦταν πλάνο!

ΠΑΥΛΟΣ ΓΝΕΥΤΟΣ